

give denne Sag, støtter sig paa Forudsætninger, Præmisses, som høre hjemme i dette Things Behandling af en hel Række dels vestindiske Love, dels vestindiske Bevillinger paa Finantsloven. Vi vilde derfor ikke let opfordres til at skænke det andet Thing nogen Tanke, da det har staaet udenfor hele dette særlige Mellemværende mellem Folkethinget og Finantsministeren angaaende de vestindiske Spørgsmaal. Hvis det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds skulde have haft den Hensigt, jeg antydede, tror jeg ikke, at ret Mange for Alvor vilde betragte det som et nyttigt Paaskud til at stille sig uvillig i Fællesudvalget ligesoverfor os. Jeg skal desuden gjøre opmærksom paa en Ting til i denne Forbindelse, og det er, at det tværtimod maa bidrage til at udjævne de Vanskeligheder, som der er i Fællesudvalget, naar der gaar flere og flere Roster ud af § 28, thi som man veed, er det en uheldig Paragraf, eftersom den forringer Landsthingets Overskud af $4\frac{3}{4}$ Mill. saa betydeligt. Nu søge vi at bringe dette Overskud saa vidt muligt til Sandhed. Derved hjælpe vi paa en vis Maade Landsthinget, antager jeg. — Til den høitærede Finantsminister maa jeg tillade mig at sige, at jeg ikke betragter Vestindien og dens Befolkning som mere fremmede, end de ere. Jeg betragter dem ikke som Danske. Det tror jeg heller ikke, den høitærede Minister gjør. Han betragter dem kun som en integrerende Del af den danske Stat. Det gjør jeg ogsaa; det er en given Sag, derom kan ikke disputeres. Men den høitærede Minister forlanger, at vi skulle behandle dem som mere end Danske. Jeg tillader mig at spørge den høitærede Minister, om der fra 1848—1864, da den danske Befolkning herhjemme var stedt under meget alvorlige økonomiske Forhold og havde store Vanskeligheder at kæmpe med, da blev stillet noget Krav til Vestindien om at yde noget Bidrag til os? Det var der Tugen, der gjorde. Nu vel! Jeg har ikke forlangt og vilde heller ikke forlange, at de skulle gjøre det, men saa skal man heller ikke komme og stille saadanne Krav til os her, fordi Vestindien nu befinder sig, som den høitærede Minister selv siger, i en uebløffelig, forhaabentlig forbigaaende Forlegenhed; thi den høitærede Minister har stillet os i Udseende, at denne Sufferdykningskrise kan betragtes som rent foreløbig. Den høitærede Minister bebrejdede mig, hvad jeg havde ytret angaaende Kolonialraadet og Administrationsforholdene derovre paa Verne. Hvad Kolonialraadet angaar, vil jeg tillade mig at minde om, at den største Del af Vernes Befolkning, som lige saa godt ere vore Landsmænd, i samme Grad ere Med-

lemmer af den danske Stat som de andre, nemlig hele Arbejder- og Negerbefolkningen, ere udelukkede fra Kolonialraadet. Kolonialraadet bestaar af den lille herskende Klasse paa Verne og ikke Andre. Det maa vi vel holde for Dø, naar der tales om Kolonialraadet. Jeg tror, det er uden Exempel i Historien, saa vel Danmarks som andre Landes Historie, at en Repræsentation, som bestaar af den herskende Klasse, ikke fortrinsvis har taget Hensyn til den herskende Klasse's Interesser. Det er Noget, som følger af Sagens Natur. Den høitærede Minister bemærkede, at det var vanskeligt at besætte Embederne derovre i Vestindien; et Embede havde saaledes været opslaaet 4 Gange, uden at man havde kunnet faae det besat. Ja, det undrer mig i Virkeligheden ikke; de danske Mennesker ere ikke tilbøielige til at komme til Vestindien, det er Noget, man i Almindelighed maa bede Folk om at gjøre, og Dens egen Befolkning vil vist i de færreste Tilfælde være brugelig til at ansættes i Embeder, i alt Fald efter Regeringens Opfattelse af de Betingelser, der kræves dertil. — Jeg har endnu to Bemærkninger, jeg i denne Forbindelse vil tillade mig at gjøre til den meget ærede Minister. Jeg nævnte i mit første Foredrag, at man kunde nedlægge Embedernes Indtægter, men jeg nævnte ikke, at man ogsaa kunde nedlægge Embedernes Antal, og naar man ser paa Budgettet for St. Croix, som jeg omtalte, vil man finde, at der er et temmelig stort Antal Embeder for en saa lille Ø, som, saa vidt jeg veed, ikke har mere end 18,500 Indbyggere. Hvad Militæret angaar, vil jeg spørge, om det egentlig er saa ubetinget fornødent, at man sender danske Tropper over til Vestindien. Der er jo en Befolkning selv i Vestindien, hvoraf baade Militæret og Politiet kan rekrutteres, nemlig Negerne, hvis ikke de Hvide kunne bruges dertil. Betragter man kun Militærets Opgave i Vestindien som udelukkende den at holde Negerne i Awe, ligesom man jo i den senere Tid kan læse i Bladene, at man betragter Militærets Opgave i Danmark som værende den at holde Befolkningen i Awe? Nei, den er da ikke udelukkende den, at holde Negerne i Awe, Opgaven er i det Hele taget at opretholde Orden indadtil og udadtil, det er derfor, man har Militær, og Aarsagen til Ordener kan sandelig lige saa godt komme fra oven som fra nedden. Det er en Tanke, jeg vil tillade mig at henstille til den høitærede Regering, at den bruger Negerne til deraf at rekruttere Vernes Militær; vis Negerne den Tillid, gjør for Negerne, hvad der kan gøres i den Ret-